

ועדיין בדרשה זו עצמה ד"נטמאה ונטמאה" תיבעי, האם "נטמאה נטמאה" קאמר, מכפל תיבת נטמאה שבפרשה דרשינן, או "נטמאה ונטמאה" קאמר, מהאות וי"ו היתירה בתיבת ונטמאה?

תא שמע: מדקתני סיפא דמתניתין, רבי אומר: שני פעמים האמורים בפרשה "נטמאה ונטמאה", אחד לבעל ואחד לבעל, הרי שרבי דורש מכפל התיבות.

מכלל זה אתה למד, דרבי עקיבא, החולק על רבי, ווי קדריש!

ומבאר הגמרא את הדרשות לרבי עקיבא ולרבי:

הלכך, לרבי עקיבא, שיתא קראי כתיבי. שלשה "ובאו" כתובים בפרשה, ובכל אחד הוי"ו יתירה, וביחד ששה.

חד לצואה דידה שהקב"ה גזור על האשה שיבאו בה המים למרים.

וחד לצואה דידה, הוי"ו נדרש שגם על הבעל נגזר כן.

חד לעשייה דידה, שהודיע הכתוב את ישראל ומבטיח להם שהמים יבדקו את הסוטות.

וחד לעשייה דידה, שגם על הבעל הובטח שיבדקו אותו המים.

חד לדיעה דידה, שהכהן מודיע לאשה שעל אף שבנוסח הקללה נאמר קודם "ירכך נופלת" ואח"כ "בטנך צבה", בכל זאת היא לוקה כדרך ביאת המים, קודם בבטנה, ואח"כ בירכה.

בדידה, מי בדקי לה מיא לדידה? וכי כשהבעל חטא אין המים בודקין כלל את אשתו וממילא גם לא אותה?

והא תניא: "ונקה האיש מעון, והאשה היא תשא את עוניה". ודרשינן, רק בזמן שהאיש מנוקה מעון, אז המים בודקין את אשתו. אבל אם אין האיש מנוקה מעון, לפי שבא עליה לאחר שנסתרה, אין המים בודקין את אשתו!

ואלא שמא תאמר לבעל, שהמים בודקין אותו?

תיקשי, ליתני במתניתין בפירוש, כשם שהמים בודקין אותה כך בודקין את הבעל, כדקתני סיפא "כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל", ולא קאמר "כך אסורה לו"?

ומתצינן: לעולם "אותו" היינו לבעל. ולא קשיא מהסיפא, משום ורישא אידי דתנא "אותה", תני נמי "אותו".

ואילו סיפא אידי דתנא "בעל", תנא נמי "בעל".

שנינו במשנה: שנאמר ובאו ובאו.

איבעיא להו: "באו ובאו" קאמר, מהיתור של האות וי"ו בתיבת "ובאו" אנו דורשים שהמים בודקין אותו.

או "ובאו ובאו" קאמר, מעצם הכפילות של תיבת "ובאו" בפרשה אנו דורשין כן?

תא שמע מהא דתנן במתניתין: כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעל. שנאמר "נטמאה", ונטמאה". הרי שרבי עקיבא דורש מהאות וי"ו יתירה, ואם כן גם בדרשא ד"באו ובאו" יש לפרש כן.